

URZĄD PATENTOWY

A436 17/06

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
OPIS PATENTOWY

Nr 7379.

Georg Emanuel Karlson
(Stockholm, Szwecja).

Kl. 71 a

14/06

Obuwie z wkładką sprężynową.

Zgłoszono 19 stycznia 1926 r.

Udzielono 13 kwietnia 1927 r.

Pierwszeństwo: 1 kwietnia 1925 r. (Szwecja).

Obecny wynalazek dotyczy obuwia z wkładką sprężynową, włożoną między podeszwami, która służy częściowo do usztywnienia wklęsłej części stopy obuwia, częściowo jako oparcie wklęsłej części stopy nogi. Zastosowanie takiej wkładki, stanowiącej część obuwia, przedstawia znaczne korzyści w stosunku do dotychczas używanych wkładek luźnych. Kostki stopy będą we właściwy sposób nawet wówczas jeszcze podparte, gdy obuwie nosi się już przez pewien czas, co się nie zawsze zdarza przy użyciu dotychczasowych wkładek, zmieniających swe położenie, szczególnie przy noszeniu półbutów, wobec czego nie działających już skutecznie. Oprócz tego wkładka według wynalazku usztywnia wklęsłą część stopy obuwia w ten sposób,

że nie trzeba użyć szczególnej sprężyny w miejscu wklęsłym stopy. Na tej zasadzie, że wkładka nie podpira bezpośrednio stopy, lecz włożona jest między podeszwami (pod wewnętrzną podeszwą), można jej nadać szczególny kształt, który umożliwia w normalnych wypadkach dopasowanie wkładki do każdej nogi, zależnie tylko od numeru obuwia, o ile oczywiście noga nie posiada jakichkolwiek zniekształceń.

Na załączonym rysunku przedstawiona jest forma wykonania wynalazku schematycznie; fig. 1 przedstawia przekrój podłużny trzewika z wkładką według wynalazku; fig. 2 przedstawia wkładkę w przekroju podłużnym w większej skali, zaś fig. 3 przedstawia wkładkę w widoku z góry.

Trzewik 1 posiada zwykłą podeszwę 2

i wewnętrzną podeszwę 3. Pod wewnętrzną podeszwą znajduje się wspomniana sprężynowa wkładka, wykonana z płytki 4 ze stali lub z innego odpowiedniego materiału. Płytką tą usztywnia wklęsłą część stopy obuwia i zastępuje tem samem sprężynę używaną w części wklęsłej stopy obuwia. Oprócz tego posiada płytka wypukłą część 5, leżącą pod średnimi kostkami stopy i stanowiącą oparcie dla średniej kości a tem samem i dla przedniej wklęsłości podeszwy. Kształt wypukłości tej części może być oczywiście różny, jednakże wskazany na rysunku byłby najodpowiedniejszy. Okazało się, mianowicie, w noszeniu, że wskazana część umieszczana pod wewnętrzną podeszwą cokolwiek płaszczy się i dostosowuje się do stopy, tak że kształt ten odpowiada zwykłemu kształtowi stopy. Płytką może być zatem wykonana nie według dokładnego kształtu stopy. Środkowe średnie kostki stopy podparte są w ten sposób w bliskości przedniej wklęsłości podeszwy, że zapobiega się obniżeniu przedniej wklęsłości podeszwy, co się osiąga przy użyciu wyżej wspomnianej płytki. Wskutek tego, że płytka założona jest między podeszwami, tworzy ona tem samem część trzewika i zachowuje stale położenie, co ma bardzo ważne znaczenie.

Brzeg płytki 4 wycięty jest cokolwiek ku górze w pobliżu wypukłości 5, jak to

wskazano na fig. 2, a to celem uniknięcia tarcia wspomnianego brzegu o podeszwę, względnie o warstwę pośrednią 6, układaną zwykle nad podeszwą. Odstęp 7 pod wypukłością 5 wypełnia się masą korkową lub podobnym materiałem.

Wymiary płytki 4 powinny być dostosowane do numeru obuwia. Obrisy płytki stalowej może mieć różny kształt. W wypadkach niekształtnej stopy należy tak wypukłość jak i płytkę wykonać według miary stopy.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Obuwie, znamienne tem, że pomiędzy podeszwami wewnętrzną i zewnętrzną mieści się sprężynowa część (np. płytka stalowa) tak ułożona i takiego kształtu, iż służy ona jako oparcie dla wklęsłej części stopy, usztywniając jednocześnie gładki i napięty trzewik.

2. Obuwie według zastrz. 1, znamienne tem, że przedni koniec wkładki posiada wypukłość, znajdującą się po nałożeniu trzewika w takim miejscu stopy, iż tworzy oparcie dla środkowych kostek stopy w pobliżu jej sklepienia.

Georg Emanuel Karlson.
Zastępca: Dr. techn. A. Bolland,
rzecznik patentowy.

Fig. 1

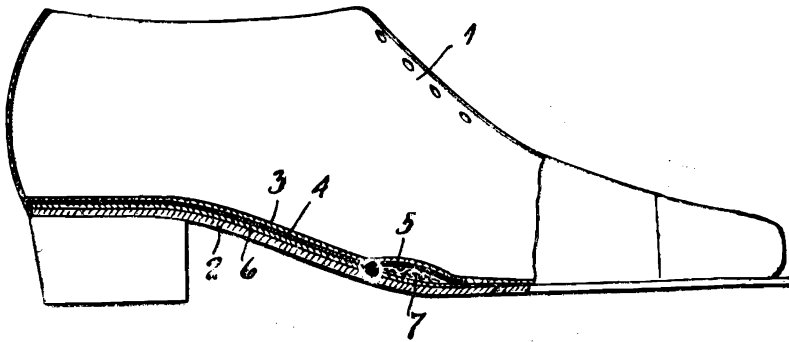

Fig. 2

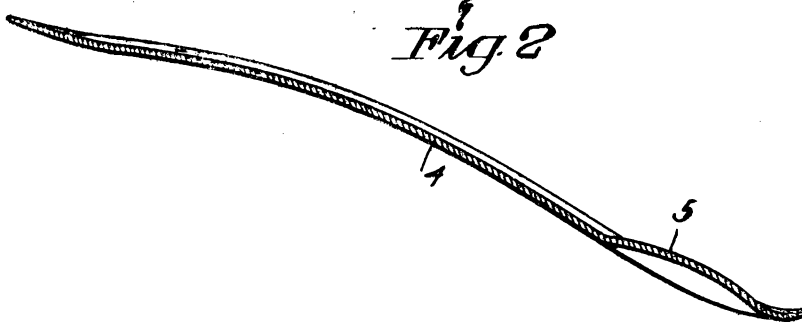

Fig. 3

